

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гзз 59/05
02.11.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Неде Антонић, Љубице Милутиновић, Виде Петровић-Шкери и Снежане Андрејевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, против тужених ВВ и ВВ, ради утврђења, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт.І бр. 773/04 од 18. 5. 2004. године, у седници већа одржаној 2. 11. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Гт.І бр. 773/04 од 18. 5. 2004. године подигнут против пресуде Трећег општинског суда у Београду П.бр. 1141/01 од 10. 2. 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом на основу признања Трећег општинског суда у Београду П. бр. 1141/01 од 10. 2. 2004. године, усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено да је ништав уговор о размени непокретности закључен између тужених, оверен код Трећег општинског суда у Београду под Ов. бр. 16115/93 дана 22. 10. 1993. године, што су тужени дужни признати и трпети.

Против наведене пресуде Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе чл. 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца није основан.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка на коју се у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца указује (чл. 354. ст. 2. тал. 6. ЗПП). Наиме, не представља битну повреду одредбе парничног поступка доношење пресуде на основу признања у спору по тужби ради поништаја уговора о размени непокретности (станова), јер такав захтев не спада у захтеве са којима странке у смислу чл. 3. ст. 3. ЗПП не могу слободно располагати.

Указивање Републичког јавног тужиоца на повреду принудних прописа материјалног права из одредбе чл. 111. и 117. ЗОО а у вези са протеком рока од једне године у коме је тужиља имала право захтевати поништај рушливог уговора, није основано.

Наиме, тужиља је против тужених поднела захтев ради утврђења да је уговор о размени непокретности (станова) закључен између тужених (сина и супруга тужиље) ништав што су тужени дужни признати и

трпети, са ообразложењем да је стан који је друготужени пренео првотуженом стечен у орачној заједници између тужиље и друготуженог, да представља њихову заједничку неподељену брачну тековину, те да је тужиља сувласник на предметном стану, са ког разлога друготужени није могао располагати целим станом.

Према томе, тужиља тражи да суд утврди да је предмети уговор ништав (у смислу одредбе чл. 103. ЗОО) а не рушљив (у смислу одредбе чл. 111. ЗОО). Право на истицање ништавости на основу одредбе чл. 110. ЗОО не гаси се, односно не застарева протеком рокова. Стога је позивање Републичког јавног тужиоца на рокове прописане одредбом чл. 117. ЗОО неосновано.

Са наведених разлога, Врховни суд сматра да су наводи захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неосновани, па је применом чл. 408. ст. 2. у вези чл. 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

сд